

имате прѣдъ видъ и писменнитѣ документи, които се намиратъ на листа 113, дѣло № 136 на Бургазския Окръженъ Сждъ. Тѣ се състоятъ отъ едно прѣдписаніе на М-рството на Правосъдїето до прокурора на Бургазския Окръженъ Сждъ, съ което испраща прѣписъ отъ едно съобщеніе на М-ра на Външнитѣ Дѣла въ Отоманската Имперія. Въ това съобщеніе рѣченото м-рство съобщава, че всичкитѣ избѣгали отъ княжеството България, които сж били участници въ Набоковата чета сж интернирани въ Брусенския вилиятъ. Това прѣдписаніе, г-да сждии, напомнюва, че К. Поповъ, който е билъ единъ отъ участвуващитѣ въ Набоковата чета, е билъ истѣрпялъ наказанието си, макаръ отъ чуждо правителство. Установява се въ данния случай, че К. Поповъ е зималъ участие въ четата, не като главатаръ. Считаамъ за излишно да говоря за чл. 45 и 55 отъ Отоман. Наказ. Законъ, защото за тѣхъ говори г-нъ Д-ръ Помяновъ. Ходатайствувамъ само при разрѣшаваніето въпроса за виновността или невинността на К. Попова, за участието му въ Набоковата чета, да имате прѣдъ видъ, че Поповъ е роденъ въ 1868 год., Бургазския бунтъ стана прѣзъ мѣсець Октомврия 1886 год., а като направите едно исчисление, че Поповъ е сега на 25 год., ще излезе, че въ него врѣме, когато е зималъ участие въ Набоковата чета, той е билъ едва на 18 годишна възраст, слѣдователно, ако намѣрите, приспособлението на нѣкой членъ отъ Отом. Наказ. Законъ за неговото участие въ Набоковата чета, било чл. 45 или 57, тогава ще трѣбва да се приспособи чл. 40 отъ сѣщия законъ, като имате прѣдъ видъ и рѣшението на Нар. Събрание отъ 1888 год. Съ това свършвамъ, г-да сждии, за участието на К. Попова въ Набоковата чета.

Дохождамъ до третото обвинение за влизаніе въ споразумѣния и сплѣтни съ неприятели настроена къмъ насъ държава. За това тѣжко обвинение, г-да сждии, отъ страна на г-на прокурора, се прѣдставиха двѣ доказателства, които, спорѣдъ мнѣнието на прокурора, уличаватъ К. Попова да е влизалъ съ Руссія въ сплѣтни. Да видимъ до колко тия доказателства могатъ да служатъ за основание по които моя клиентъ К. Поповъ да се осжди, че той е дѣйствително влизалъ въ сплѣтни. Първото доказателство е дневника на Миларова и второто е, че е ималъ свизданіе съ Бургазскій Русскі консулъ Емилияновъ. За дневникъ на Миларова, г-да сждии, се говори доста, както отъ прокурора